SHAMROCK

FINNISH-IRISH SOCIETY RY • 2/2018

IRLANTI BERLIINISSÄ // KUNINKAAT VASTAKKAIN // LÄNSIRANNIKOLLE!

SHAMROCK 2/ 2018

SISÄLTÖ

Golfia pään sisällä ja ulkona 3
Boynen taistelu: suomalaisia vai ei? 6
Berliinin paras irkkupubi? 8
Galwayn kutsu 10
Ei enää merelle uudestaan 12
Salossa soi! 13
Pulvis Tauri 14
FIS muistuttaa 15

TOIMITUS

Päätoimittaja Matti Sovijärvi
Toimitussihteeri Seppo Nousiainen
Ulkoasu Elena Räsänen, Offsetpaino L. Tuovinen Ky

ILMOITUKSET

Seppo Nousiainen (seppo.nousiainen@welho.com)

ISSN 0783-6775

Offsetpaino L. Tuovinen Ky
Kuopio 2018
www.tuovinen.eu

KANNEN KUVA

The Irish Attitude, Co. Wicklow
Kuva Matti Sovijärvi

Bloomsday!

Frank Boyle tuo jälleen James Joycen luoksemme.
16.6. klo 17 alkaen
O`Malleys!

HYVÄ EI KELPAA

Joskus kauan sitten tapanani oli pelata peliä nimeltä Civilization. Pelin idea on yksinkertainen. Piti ottaa kuvitteellinen valtakunta haltuun ja saada se kukoistamaan. Piti luoda hyvinvointia ja myös tyytyväisyyttä kaikille. Valtakunnalla oli ulkoisia vihollisia, mutta sillä oli myös kansa, jolle ei kelvannut mikä tahansa.

Liian monta kertaa valtakuntaani kohtasi sama kohtalo. Kaikilla oli töitä, vilja-aitat täynnä ruokaa, puolustus mallikelpoisessa kunnossa, kulttuuri kukoisti - mutta kansa kapinoi. Sille ei kelvannut hyvä, piti saada jotakin, joka tuntuisi Äärettömän Tärkeältä – ja jonka voisi ymmärtää. Ajan mittaan opin: piti rakentaa vilja-aittojen rinnalle kirkkoja, joista kansa saisi päivittäin oman annoksensa uskoa johonkin ihmistä isompaan.

Euroopan Unioni näyttää nykyisin aloittelevalta Civilizationin pelaajalta. Tarjolla on Euroopan vakausmekanismi, esimerkiksi. Mitä ihmettä se tarkoittaa? Mitä hyötyä siitä on minulle? Ja onko se edes mikään mekanismi vai pankki, jonka johtokunnassa istuu mittapukuisia, solmiokaulaisia keski-ikäisiä ukkoja nostamassa palkkaa, joka on ainakin kymmenen kertaa isompi kuin minun ja jotka jakavat täysin tunnistattomiin projekteihin rahasummia, joista ei tiedä montako nollaa niissä on?

Miten paljon mukavampaa on äänestää valtaan politiikan ulkopuolelta tulevia uusia ihmisiä, jotka lupaavat alentaa veroja, nostaa palkkoja ja eläkkeitä ja ottaa rosvot kiinni ja palauttaa kotikontuni ja -kyläni ihaniksi onnen tyyssijoiksi, joita ne ennen ihan varmasti olivat. Ihmisoikeuksista, oikeusvaltiosta ja kaikesta voidaan luopua, kunhan on Jotakin, johon uskoa, olkoon se sitten oma maa, kansa, uskonto tai rotu.

MATTI SOVIJÄRVI
Päätoimittaja

GOOD IS NOT ENOUGH

Years ago I used to play a computer game called Civilization. The idea of the game was simple: you were given an empire and all you had to do was to make it prosper and, of course, capable of defending itself against other empires. The were people living in that empire, of course.

Too many times my empire faced the same, very serious problem. Everybody had a job, there was food, good education for everybody, a strong and loyal army - but the people rebelled. Finally I learned that material and cultural well-being and safety were not enough. The people needed to believe in Something Very Important, something larger that life. Everything started go much smoother when my engineers built not only houses and roads, but churches for the people´s daily dose of faith.

The European Union looks nowadays like a beginner Civilization player. The politicians speak proudly over something that is called European Stability Mechanism, for example. What on earth is it? What good it does for me? Is it a mechanism or actually a bank that does not pay taxes? Are the managers - as always - middle aged men, with well-tailored suits and silk ties whose salary is ten times the size of mine and who finance oddly named projects with billions and zillions?

How much nicer it is to vote for new people and parties, who do not belong to the old establishment! Those nice, new people promise to cut the taxes, rise the wages and transform my city or village back to the paradise it certainly was years ago. Who needs human rights, freedom of speech or an honest judicial system, when we can believe in our country, people, religion or race?

MATTI SOVIJÄRVI
The Editor

Jamit keskiviikkoisin

Thirsty Scholar (Fabianinkatu 37, Kaisaniemen päässä)
tarjoaa jamit joka keskiviikko. Tarkista kesäajat Facebookista.

MITÄ OPIN **SLEDGE HAMMER MARYLTA**

Irlannissa ja Suomessa pelataan golfia intohimoisesti. Irlannissa pelaavat paitsi irlantilaiset, myös matkailijat, sillä hienoja kenttiä riittää.

Eero Aro

Aloitetaan numeroista: Irlannin koko saarella eli Irlannissa ja Pohjois-Irlannissa yhdessä rekisteröityneitä harrastajia on noin 150 000, ihmisiä kaiken kaikkiaan vajaat seitsemän miljoonaa. Suomen 5,7 miljoonaisesta populaatiosta golfia pelaa 142 000. Irlantia täplittää kaikkiaan 418 golfkenttää, joiden joukossa on lähes kolmannes maailman luonnollisista links-kentistä. Suomessa golfkenttiä on kaikkiaan 132. Golfseuroja on Irlannissa ja Suomessa yhteensä siis 550.

Joka vuosi yli 240 000 golfaajaa ympäri maailmaa saapuu Irlannin rannikoille kokeakseen viheriöt, väylät ja yhteisöt. Suomessa ulkomaisia pelaajia vierailee paljon, paljon vähemmän.

Molemmissa maissa pelattiin viime vuonna noin 3,2 miljoonaa golf-kierrosta, yhteensä 6,4 miljoonaa kierrosta. Siis pienen valkoisen pallon perässä käveltiin Irlannissa ja Suomessa vuodessa yhteensä noin 25 miljoonaa tuntia ja 55 miljoonaa kilometriä, noin 1400 kertaa maapallon ympäri. Pieni pallo saa aikaan paljon liikehdintää.

JA SITTEN KLUBILLE!

Sekä Irlannissa että Suomessa kentän 19. reikä (eli siis klubitalon ravintola) on aivan yhtä tärkeä kuin ne 18 aikaisempaa. Kierrokselta saapuvat pelaajat otetaan klubilla vastaan vanhan jäsenen lailla. Tämä onkin golfille ominaista - satunnaiset tapaamiset johtavat elämänmittaisiin ystävyyksiin, tuopillinen saattaa venyä juhlatunnelmassa muualla pikkutunneille asti ja kertakeikaksi aiottu golf-matka saattaa jatkua vuosittaisena perinteenä.

Nykyään edellytetään, että pelien, olivatpa ne mitä pelejä hyvänsä, tulee olla helppoja, hauskoja ja kivoja. Ei tarvitse! Yli 600 vuotta vanha laji, golf, ei ole voinut mitenkään säilyä hengissä olemalla pelkästään hauskaa ja kivaa. On siinä pakko olla jotain muutakin, sillä helpot ja hauskat pelit tulevat ja menevät jälkiä jättämättä.

Meistä jokainen kuuluu varmastikin ainakin yhteen (Suomi-Irlanti Seura) tai useampaan yhteisöön, jotka mahdollistavat sosiaalisen vaikuttamisen ja kanssakäymisen, ihmisten kanssa olemisen. Golf-seurat ovat paljolti juuri yhdessäolon yhteisöjä, mutta Irlannissa ja Suomessa kovin erilaisia. Irlannin seuroissa on keskimäärin noin 400 jäsentä ja Suomessa puolestaan noin 1000 jäsentä.

Vaikka golf on mitä suurimmassa määrin yksilölaji, niin lajia harrastavat Irlannissa ja Suomessa tietävät, että pelisi kanssa ja pelatessasi olet yksin, mutta samalla yksinoloasi helpottaa golfin ominaisuus olla upea sosiaalinen yksilölaji. Tämäpä sopii erinomaisesti irlantilaiseen ja suomalaiseen sieluun. Golf antaa monia mahdollisuuksia olla sosiaalinen, luoda kontakteja, toimia yhteisössä ja rakentaa yhteistyötä. Se antaa mahdollisuuden olla yksin ja samalla yhdessä. Sellainen on aika poikkeuksellista.

Golf on sosiaalinen peli, jossa jokainen on eksistentiaalisen yksin, hyvässä seurassa. Kuva: Jasmine Julin-Aro

MULKVISTI, NIPOTTAJA JA KORVAAMATON RATKAISIJA

Viime vuosikymmeninä on yksilöä ja yksilöllisyyttä korostettu ja palvottu länsimaissa. Omaa persoonallisuutta ja ainutlaatuisuutta on korostettu kaikkialla. Ympäristömme pursuaa mitä erilaisimpia tuotteita ja tavaroita, joilla ihminen

Kuu? Ei toki, vaan Glanmaluren golf-kentän klubitalon terassilta.

voi ilmaista erilaisuuttaan ja erottua muista. On kuitenkin nurinkurista ja huolestuttavaa, että teknisen- ja virtuaalisen sosiaalisen verkostoitumisen myötä yksinäisyys on lisääntynyt. Sosiaaliset yhteisömme ovat kehittyneet kaiketi niin yksilökeskeiseksi, ettei enää toimita yhteisöjen jäsenenä yhteisiä arvoja ja käyttäytymistä jakaen.

Yhteisön osana oleminen vaatiikin omasta luopumista ja muiden edun ajattelua ja huomioonottamista oman edun sijaan. Suurin osa ihmisen ominaisuuksista, tehtävistä ja päämääristä liittyy nimenomaan yhteisöihin, joihin hän kuuluu. Yhteisöllä on näin ollen suuri merkitys yksilölle, sillä ihmiset erilaisine taustoineen ja taitoineen pystyvät yhdessä muodostamaan erilaisia yhteisöjä ja näin jakamaan toisilleen sitä mitä heillä ei ole ja itsellä on, mikä edistää yhteistä hyvää.

Kaikissa golf-yhteisöissä on jäseninä juorukello, kantelupukki, mulkvisti, nipottaja, kyylä, pomottaja, pilkunviilaaja, lusmu, visionääri ja korvaamaton ratkaisija, hyvien tyyppien lisäksi. Golfyhteisöissä mielensäpahoittaja tapaa helposti päivien pilaajan. Näin Irlannissa ja näin Suomessa. Nämä mielensäpahoittajat ja päivien pilaajat, jotka luulevat olevansa yhteisöllisiä ja epäitsekkäitä, ovatkin pohjimmiltaan itsekkäitä, vallanhaluisia oman etunsa tavoittelijoita, jotka eivät liity mihinkään sopimukseen, ellei siitä ole heille itselleen jotakin sellaista henkilökohtaista hyötyä, jota he eivät ilman sopimukseen liittymistä voi saavuttaa. Tuntuuko tutulta, Donald?

Edellisen mukaan nämä tyypit eivät siis kuulu yhteisöön vaan arvostavat eniten omaa vapauttaan eivätkä halua muiden hallitsevan itseään, mutta mielellään hallitsisivat kuitenkin muita. Heidän mukaansa yksilö olisi ensisijainen yhteisöön nähden ja tarvitsisi yhteisöä vain ajaakseen omaa etuaan ja yhteisöt syntyvät vain yksilöiden tarpeesta. Näinkö se menee, Donald?

Golf-yhteisöistä muodostuu juuri sen näköinen, millaiseen asentoon asetan itseni siinä yhteisössä, johon kuulun. Mitä itse olen valmis antamaan yhteisölle, miten omalla olemuksellani vahvistan toisten luottamusta ja kannustan toisia? Ei ole yhdentekevää ymmärränkö tämän vai ajattelenko vain, että joku muu on vastuussa siitä, millaiseksi yhteisöni oikeastaan muotoutuu. Yhteisöllisyys lähtee aina ihmisistä, itsestä ja sitä ei voi mitenkään ulkoistaa, sillä sinussa itsessäsi on yhteisöllisyys.

MOUKARI MARY

Hyvänä esimerkkinä olkoon **Royal Dublin Golf Club**'illa tapaamani neljän irlantilaisen ladyn peliryhmä, keski-

iältään kahdeksankympin lyhyemmällä puolella. Ryhmän vetäjänä oli Mary, lempinimeltään **Sledge Hammer Mary**. Viehättävämpää peliryhmää saa hakea, sillä iloisuus, reippaus, yhdessäolon nautinto ja velmuilu pelin tiimellyksessä paistoi kaikista. Kärryjä työntävä peliryhmän nuorin (noin 75-v) daami pyrittiin juoksuttamaan hengiltä, sillä pelin panoksena oli sentään lounas klubin ravintolassa, jonka pelin hävinnyt kustantaisi. Ryhmän ohittaessa meidän peliryhmämme ja Maryn mojauttaessa avauslyöntinsä, koko kenttä hiljeni. Oli se sen verran vaikuttavaa.

Kiirekulttuuri tarkoittaa yleensä tehokkuuden maksimointia. Kaikilla on nykyään krooninen kiire. Se näkyy ihmisten käyttäytymisessä, liikkumisessa, puhumisessa ja tekemisessä. Kiire aiheuttaa stressioireita ja väsymystä. Ajattelun ja puhumisen nopeus on kaksinkertaistunut sitten 1950-luvun, mikä ei suinkaan tarkoita, että meillä olisi puolet enemmän hyvin ajateltua ja oikealla tavalla puhuttua. Tulos saattaakin olla täysin päinvastainen, paljon puhetta ja vähän villoja.

Golf-yhteisöissäkin on alkanut vaikuttaa kiireen mentaliteetti. Niinpä suunnitelmissa on mitä mielikuvituksellisimpia tuotteita kilpailussa ajankäytöstä muiden harrasteiden kanssa. On suunnitteilla 6-väylän kenttiä/kentänosia. Puolikkaista 9-väylän kierroksista on tullut suosittuja, pelaajia hoputellaan nopeuteen ja tehokkaaseen ajankäyttöön, kenttiä mainostetaan pelinopeudella, lyhyydellä ja helppoudella (Irlannin nopein ja näppärin kenttä, Etelä-Suomen lyhyin ja helpoin kenttä). Taas tuo helppous kummittelee suunnitelmissa. Helppoa, nopeata ja kivaa! Voi luoja.

Mitä ihmettä on oikein tapahtumassa? Mitä pitäisi tehdä tämän ainaisen kiireen kanssa? Vaikka taustan ymmärränkin, en oikein tajua näitä lääkkeitä. Krooninen kiire jää taustalle, eikä tarpeellinen ja toivottu irrottautuminen siitä onnistu edes golf-kentällä ystävien, tuttavien tai pelikavereiden seurassa, vaan rentoudutaan kiireen kera. Hohoijaa!

Mielestäni paljon parempi tie golfin yhteisöissä on kiireettömyyden ilmapiirin rakentaminen koko yhteisön yhteiseksi tavoitteeksi. Irlantilaiset ovat mestareita luomaan kiireettömyyden ja rentouden ilmapiiriä. Siinä on suomalaisilla paljon opittavaa. Menkää vaikka katsomaan ja kokemaan Irlannin kentille.

Hitautta ja kiireettömyyttä ei pidä sotkea toisiinsa. Hitaus on hitautta Dublinissakin, mutta kiireettömyys sisältää ripeyden, jonka puolesta minä ainakin puhun. Golf-yhteisöt kaikkialla rakentuvat kaikenikäisistä 10-vuotiaista aina yli 80-vuotiaisiin. Niinpä kiireettömyyden/ripeydenkin määrä on vaihteleva, joka meidän tulee huomioida toimissamme. Kiireettömyyden ilmapiirissä mieli lepää ja motivaatio toimia yhteisön kehittämisen hyväksi lisääntyy, joka **on hyvä vastapaino kiireiselle mielelle**.

Mitä moukari-Mary minulle sitten opetti?: Sen, että aivan yksinkertaisella pienellä päivittäisellä valinnalla, miten aloitan päiväni, on suuri merkitys siihen, minkälaista mielentilaa kannan mukanani, sillä päivän lopuksi se aina palautuu minulle takaisin.

Kuka Sinä haluaisit olla, mitä levittää ympärillesi?

Kuva: Jasmine Julin-Aro

Jaakko eli James ei Boynen taistelussa osoittautunut suureksi sotapäälliköksi. Karattuaan Ranskaan hän sai vielä lempinimen Paskahousu.

Vilhelm eli William saattoi olla etevämpi sotapäällikkö, ehkä. Ainakin hänellä oli isompi, monikansallinen armeija.

SUURVALTAPOLITIIKKAA USKONNON VARJOLLA

IRLANTI 12.7. 1690

Hiljaa virtaa Boyne-joki Louthin kreivikunnan kauniissa maisemissa, nykyisin. Toista oli heinäkuun 12. päivänä 1690, juliaanisen kalenterin mukaan 1. heinäkuuta 1690. Silloin joen varrella nähtiin Irlannissa koskaan käyty suurin taistelu, Boynen taistelu (The Battle of the Boyne). Siinä protestanttiset joukot kukistivat katoliset. Monet väittävät suomalaisten sotilaiden osallistuneen taisteluun.

Rolf Johansson

ENSIN VÄHÄN TAUSTAA

Irlannin sotaa 1689-91 on kutsuttu kahden kuninkaan sodaksi. Vastakkain olivat **Jaakko II** (James II) ja **Vilhelm III** (William III) joukot, jakobiitit ja williamiitit. Taustalla hääri myös kolmas kuningas, Ranskan aurinkokuningas **Ludvig XIV**, joka tavoitteli poliittista hegemoniaa Euroopassa, Sota oli uskonsotaa protestanttien ja katolisten välillä, mutta siihen liittyi myös suurvaltapolitiikkaa.

Aurinkokuningas kärsi vakavan takaiskun, kun hänen liittolaisensa, katolinen Jaakko syöstiin Englannin valtaistuimelta 1688. Tilalle englantilaiset valitsivat Ludvigin perivihollisen, hollantilaisen protestantin **Vilhelm Oranialaisen**. Englannin kuninkaana hänet tunnetaan suomeksi nimellä Vilhelm III.

Historiankirjoituksessamme säännöksi tullut nimien kääntäminen tuo pieniä ongelmia. Jonkinlaisena kultakautena usein nähty **Williamin** ja **Maryn** aika - huonekalutyylejä myöten - on tietysti Vilhelmin ja Marian kausi. Jaakko on James, ranskaksi Jacob. Ludvig on ranskalainen **Louis** eikä ollenkaan saksalainen.

Ludvig päätti auttaa Jaakon takaisin Englannin kuninkaaksi. Sotaretki alkaisi Irlannista. Irlantilainen katolinen aristokratia, joka pelkäsi menettävänsä asemiaan protestanttisen kuninkaan alaisuudessa kannatti Ludvigia ja Jaakkoa. Keväällä 1690 Jaakon armeja, 26 000 miestä, saapui Irlantiin. Vilhelmin armeija, 34 000, puolestaan nousi maihin Antrimin maakunnassa ja marssi etelään kohti Dublinia. Jaakon joukot marssivat kohti pohjoista, ja armeijat kohtasivat Boyne-joella, lähellä Droghedan kaupunkia, noin 50 kilometriä Dublinista pohjoiseen.

Williamiitteja johtivat vuorollansa saksalainen kenraali **von Schönberg**, Vilhelm Itse ja hollantilainen kenraali **Godard van Reede**, tunnettu myös Ginkelin lordina ja Athlonen jaarlina. Jakobiittien ylipäällikkö oli Jaakko. Taistelu kesti päivän. Williamiittien agressiivisuus toi voiton. He jakoivat joukkonsa kahtia, hyökkäsivät pääjoukolla joen yli vihollisen kimppuun ja pyrkivät saartamaan sen oikealta. Jaakko joutui paniikkiin ja pakeni. Hän ei jäänyt Dubliniiin vaan purjehti Ranskaan. Jaakko sai aikalaisiltaan pilkkanimen **Sheamus an Shaka** (Jaakko Paskahousu).

TAISTELUN JÄLKEEN

Sota ei päättynyt Boynen taisteluun. Katoliset puolustautuivat urheasti joko vahvojen kaupunginmuurien takaa tai ratsuväenkenraali **Patrick Sarsfieldin** torjuntavoittojen ansiosta. Williamiitit kuitenkin kukistivat jakobiitit Aughrinin taistelussa heinäkuussa 1691, jonka jälkeen oltiin valmiita rauhanneuvotteluihin. Limerickin rauhassa syksyllä 1691 katoliset sotilaat saivat oikeuden siirtyä palkkasotureiksi Eurooppaan. Sen sijaan Jaakon kannattajat pettyivät lupauksiin uskonnonvapauksista, omaisuuden turvaamisista ja ihmisoikeuksista. Voittajat Lontoossa ja Dublinissa alkoivat rakentaa protestanttista Irlantia.

Boynen taisteluun otti osaa noin 60 000 miestä. Väki oli hyvin kansainvälistä. Jakobiiteissa taisteli englantilaisia ja irlantilaisia, williamiiteissä taas mm. englantilaisia, skotteja, saksalaisia, hollantilaisia ja tanskalaisia. Entä suomalaisia?

- William had now at his disposal Danes, English, Scots, Dutch, Germans, Anglo-Irish, Finns and Huguenots, kirjoittaa tanskalainen sotahistorioitsija **Kjeld Hald Galster** 2012 [1].

Myytti suomalaisista sotilaista ja suomalaisesta rykmentistä Boynen taistelussa on vanha. Jo vuonna 1691 aikalainen, williamiittien sotilaspappi **George Story** kirjoitti suomalaisesta rykmentistä [2]. Huhuttiin, että Vilhelmin armejassa olisi ollut karhuturkkeihin sonnustautuneita suomalaisia ja lappalaisia! Ansioitunut 1800-luvun historioitsija **Thomas McCawley** toistaa huhun kirjassaan History of England (London 1848, 1855). Viettäessään joka vuosi Boynen taistelun voittoa 12.7. Pohjois-Irlannin protestanttiset unionistit kantavat kulkueissaan kylttejä, joissa lukee "Finlanders".

Vaikka suomalaisten palkkasotureiden tiedetään taistellleen vierailla mailla, heidän osallistumistaan Boynen taisteluun on epäilty. Irlantilaiset historioitsijat **K. Danaher** ja **J.G. Sims** esittivät aikanaan epäilyksensä [3]. Vakuuttavimman todisteen on esittänyt suomalainen, Jyväskylän yliopiston emeritus-tutkija, tohtori **Ossi Päärnilä**.

Historiallisessa Aikakausikirjassa vuonna 2002 julkaistussa kirjoituksessaan Päärnilä toteaa, että kyseessä oli väärinkäsitys. Kyseessä ei ollut Finnish regiment vaan Fuennish Regiment eli sotilaat olivat Fynin saarelta Tanskasta, eivät Suomesta. On mahdollista että yksittäiset suomalaiset olisivat voineet taistella vieraissa joukoissa, tuskin kuitenkaan Tanskan joukoissa, koska tähän aikaan tanskalaiset olivat Ruotsin ja myös Suomen vihollisia, Päärnilä arvioi. Hänen artikkelinsa sai kansainvälistä painoarvoa, kun se julkaistiin Irlannin sotahistorioitsijoiden Irish Sword -julkaisussa [4]. Boynen taistelussa oli williamiittien joukoissa 3 000 tanskalaista.

Irlannin sodassa 1689-91 ja varsinkin Boynen taistelussa varmistettiin protestanttien ylivalta Irlannissa pitkäksi aikaa. Taisteluissa ei tiettävästi ollut suomalaisia. Sen sijaan **Martti Ahtisaari** ja **Harri Holkeri** olivat aktiivisia Pohjois-Irlannin rauhanprosesissa 1990-luvulla. Parempi niin.

[1] *Kjeld Hald Galster: Danish troops in the Williamite army in Ireland (Dublin 2012).*

[2] *George Story: A true and impartial history of the most material occurences in the Kingdom of Ireland during the last two years (London 1691).*

[3] *K. Danahar & J.G Simms: The Danish force in Ireland 1690-92 (Dublin 1962).*

[4] *Ossi Päärnilä: " Silminnäkijätkin" voivat erehtyä - legenda suomalaisrykmentistä Irlannissa 1690-luvulla. Historiallinen aikakausikirja (Helsinki 2002) - The legend of the Finnish mercenaries at the Boyne 1690, The Irish Sword vol XXIII, No 93 (Dublin 2003).*

Rohkeasti sisään! Näin mainiota tunnelmaa ei Berliinistäkään helpolla löydä.

Doneenin KALLIOILLA, PORVARILLISTUMISTA PAOSSA

Irkkupubeja on kaikkialla maailmassa, Irlannin ulkopuolella luultavasti enemmän kuin Irlannissa. Ne ovat merkki juoma- ja ruokakulttuurin epämuodollisen osan menestyksestä ja myös myönteisestä yhteiskunnallisesta ilmastosta. Tutkimme Berliinissä syviä sosiologisia perusvirtauksia, irkkupubi Cliffs of Doneen lähtöpisteenämme.

Berliini ei ole koko maailma, mutta tavattoman hyvä paikka kokea yhteiskunnallisten muutosten seurauksia. Etenkin Euroopan mullistukset ovat koskettaneet syvästi Berliiniä ja berliiniläisiä, jättäneet näkyvät ja osin myös julmat jäljet. Muurista on jäljellä palasia, mutta ne eivät oikein tuo diktatuurin ajan todellisuutta lähelle. Vaikuttavampi on kaupungin kaduille ja puistoihin merkitty muurin kulku, siroja aitoja, metalliruutuja maassa, vanhat talot ympäriltä purettu, jotta kansalaiset eivät olisi päässeet pakenemaan sosialismin autuudesta toiseen yhteiskuntajärjestelmään. Muurin jäljet ovat kuin arpi, jotta berliiniläiset eivät unohtaisi, jotta Berliinissä kävijät eivät unohtaisi.

Historia on kuitenkin armelias. Vähintäänkin puoli-ikuiseksi tarkoitettu muuri on poissa – niinhän ei pitänyt käydä ennen kuin sosialismi on voittanut kaikkialla tai ainakin koko Saksassa. Poissa se on, itse asiassa sen purkamisesta on jo kulunut enemmän aikaa kuin muuri ehti olla paikoillaan.

Näkyviä arpia ovat myös Deutscher Dom, komea kirkko, jonka sisus tuhoutui täysin 1943, ulkokuorestakin osia silloisen diktatuurin aloittamassa sodassa. Sisus on, mutta täysin muuttuneena. Ulkomuodostaan huolimatta tämä Dom ei ole kirkko, vaan demokratian muistomerkki ja kansanvallan museo. Parlamentarismi on vienyt Saksaakin eteenpäin ja vie yhä.

Toinen kirkollinen arpi Berliinin kasvoissa on Kaiser-Wilhelm-Gädächtniskirche, josta on jäljellä vain torahampaan kaltainen torni, vieressään uusi sisältä sinihohtoinen kirkko ja uusi kellotapuli. Jotta emme unohtaisi.

KOLME BERLIINIÄ

Sosialismin vuosikymmeninä Itä-Berliinin kehitys pysähtyi ja kääntyi rappioksi. Vanhat keskustakorttelit muurin itäpuolella rapistuivat, muuttuivat slummiksi. Vuosikymmeniä Prenzlauerbergin kaupunginosa oli Berliinin Töölö, melkein Eira, mutta sosialismi muutti sen surkean ruskeaksi aavekaupungiksi. Kuvitelkaa oluttupa, täynnä olutta ja muutakin juovia ihmisiä, sakeaa tupakansavua – ja täydellinen hiljaisuus. Kukaan ei sano mitään, koska kehenkään ei voinut luottaa. Kun ei sano mitään, ei tule ilmiannetuksi vääristä mielipiteistä.

Sitten sosialismi meni konkurssiin, muuri murtui ja Prenzlauerberg alkoi elää. Vanhoja, kulahtaneita taloja alettiin kunnostaa, kivijalkojen liiketiloihin ilmestyi pieniä puoteja, kahviloita ja

Olut ja urheilu kuuluvat yhteen, ainakin jälkipeleissä.

Oikeassa pubissa ollaan kavereita heti - ja joskus myöhemminkin.

oluttupia – jotka täyttyivät paitsi ihmisistä, myös puheensorinasta, ihmisten mahdollisuudesta taas seurustella ihmisten kanssa virkavaltaa pelkäämättä.

Ensimmäisiä uusia tulokkaita olivat irlantilaiset pubit, Cliffs of Doneen kärjessä. Ankeaksi ajautunut Prenzlauerberg kaipasi juuri jotain tällaista, paikkaa puheensorinalle, tuopille tai kahdelle, ihmisten kohtaamiselle Kollwitzplatzin nurkalla. Puisto on tietysti nimetty Käthe Kollwitzin, itä-Saksassakin arvostetun ihmisten hätää vaikuttavasti kuvanneen hienon taiteilijan mukaan.

Kollwitz on puistonsa ansainnut, mutta tuskin hän osasi arvata, mitä hänen omille kortteleilleen tapahtuisi vuosikymmenten myötä.

Muurin murruttua tulivat ihmiset ulos piiloistaan – ja pian ihmisten perässä raha. Cliffs of Doneen on jo vähän outo lintu. Viereen on ilmestynyt kalliita korukauppoja, muotiliikkeitä, designin temppeleitä. Vuokrat ovat nousseet ankeuden kadotessa, ehkä piankin irkkupubin ulottumattomiin. Töölöstä slummiksi, slummista takaisin Töölöksi ja ehkä pian Mayfairiksi tai Champs Elyseeksi. Käykää, kun vielä kerkiätte!

Prenzlauerbergin nousua ei voi mikään estää: yhteydet ovat hyvät, keskustaan (=tuleva kuninkaanlinna) on lyhyt matka ja senkin voi ajaa raitiovaunulla, kakkosella. Kerrostalojen välissä puistoja ja tunnelma ylipäänsä sivistyneen suloisa. Ja puoteja, ja ravintoloita ja ihmisiä ja oikea kaupungin tunnelma.

Cliffs of Doneen pärjää samoin konstein kuin kaikki hyvät irkkupubit. Juoma on maistuvaa, ruoka yksinkertaista, mutta hyvää – ja suomalaiselle käsittämättömän edullista. Viikonloppuisin on elävää soittoa ja jalkapalloa ties kuinka monessa tv-vastaanottimessa. Asiakkaat ovat avoimia ja sosiaalisia ja kaiken yllä näkyy pubin isännän, Tiborin ystävällinen hahmo, joka toivottaa jokaisen asiakkaan tervetulleeksi. Hän suostuu juttelemaan pitkät pätkät ventovieraan, Suomesta tulleen jutuntekijän kanssa. Kiitos siitä, ja keskusteluista itsesi ja muiden kävijöiden kanssa – ja tuopeistakin, vaikka niistä pitikin maksaa.

Tibor on Doneenin sielu ja lämpö.

Sana Failté on irlantilaisille lämpimin mahdollinen tervehdys.

Kyllä pubi kirjaston voittaa. Työn alla Paul Beattyn Booker-palkittu The Sellout.

Leena-Kaisa Laakson Tämän maailman reunalla on pitkään aikaan parasta, mitä Irlannista on suomeksi julkaistu.

LÄNSIRANNIKOLLE, **IRLANNIN SYLIIN**

Jos haluaa saada elävän ja elämänmakuisen kuvan siitä, miten Irlannissa ja etenkin sen länsirannikolla eletään, kannattaa tarttua **Leena-Kaisa Laakson** aivan uuteen kirjaan **Tämän maailman reunalla**.

Leena-Kaisa Laaksolle kävi kuten niin monelle hänen kirjassaankin kuvatulle ihmiselle. Reissun länsirannikolle piti kestää vain pari viikkoa, ehkä kolme. Hänen kohdallaan viikot muuttuivat ensin kuukausiksi, sitten vuosiksi. Monen maailman reunalle lähteneen kohtalo on ollut vielä vakavampi. Kun länsirannikolle on joutunut, sieltä ei ole enää ollut syytä lähteä pois – eikä lähdetty. Elinkautinen siis, mutta omasta tahdosta.

Tuleva kirjailija opiskeli Turussa sosiologiaa ja sai mahdollisuuden opiskella vuoden Manchesterin yliopistossa – joka ei ole kaukana Irlannista. Yliopiston Beer and Home Brew Society – mikä ihana yhdistys – päätti aikanaan järjestää matkan Dubliniin ja yhdistykseen kuulumaton Leena-Kaisa Laakso päätti lähteä mukaan, koska matka oli halpa.

Sillä matkalla syntyi ainakin yksi päätös: päätös tulla takaisin kohtaamaan kaiken ensimmäisellä matkalla nähdyn ja koetun uudelleen: tinapilliä soittavan pikkupojan, elävän tulen pubin takassa ja irlantilaisen maiseman.

Ensimmäiset paluut olivat vielä lyhyitä, reissuja pikemminkin. Sitten 1996, neljä vuotta ensimmäisen matkan jälkeen osuu kohdalle se kohtalokas matka, jon-

ka piti kestää kaksi viikkoa ja joka kesti kaksi vuotta.

– Sain töitä pienestä hostelista, jossa sain asua siivousta vastaan. Sittemmin löytyi muitakin hanttihommia, mutta ennen kaikkea löytyi ystäviä, ihmisiä, joiden kanssa oli hyvä olla, ja kiva, Leena-Kaisa Laakso kertoo.

– Jo silloin syntyi ajatus kirjasta, mutta kovin toisenlaisesta, hän sanoo.

Eivät ne Galwayn matkat siihen jääneet. Kirjan syntyi monen vuoden työn tuloksena, välillä hitaasti ja välillä hitaammin.

MATKALLA MONEEN SUUNTAAN

Tämän maailman reunalla -kirjaa on varsin vaikeata lokeroida mihinkään. Se ei oikeastaan ole tietokirja, vaikka sitäkin. Sillä on vahvat kaunokirjalliset ansionsa, kirjaa voi lukea kuin esseekokoelmaa. Laakson lauseet ovat monesti itsessäänkin tavattoman nautittavia, vaikka ei koko Irlannista piittaisi vähääkään.

Ainakin yhdessä suhteessa Tämän maailman reunalla on toki aivan erinomainen tietokirja, se on johdatus 2010-luvun Irlannin kirjallisuuteen. Laakso on matkojensa ja vuosiensa aikana tavannut valtavan määrän ihmisiä kirjallisuuden eri sektoreilta, tunnettuja ja myös niitä vähän tuntemattomampia, jotka ovat maailmankuuluja vain omilla kotikonnuillaan.

Laakson kirja onkin aivan mainio johdatus tämän päivän Irlannin kulttuurielämään ja myös sen liepeille. Kirjailijoista kirjoittaminen on välttämätöntä, mutta niin on kirjakaupoistakin kirjoittaminen, ja on myös kirjoittaminen kirjoittamisen ja kulttuurin taloudellisista ehdoista ja toimintamalleista.

Reilun parin sadan sivun mittaan tapaamme joukon tavallisia, epätavallisia ihmisiä ja kulttuurihahmoja, ensimmäisenä **Mike McCormackin**, joka on noussut maineeseen, painunut unholaan ja noussut maineeseen vielä uudelleen viimeisimmällä kokeellisella romaanillaan **Solar Bones**, jonka kertoja on kuollut insinööri, ymmärrettävästi.

Suomessa ja Irlannissa on paljon yhteistä, muutakin kuin maitten koot ja omaperäiset kulttuurit. Molemmat ovat kaksikielisiä, mutta eri tavalla. Meillä Suomessa ei juuri ole kirjoittajia, jotka kirjoittaisivat molemmilla kotimaisilla, ei ainakaan vakavaksi - tai huomoristiseksi – tarkoitettua proosaa. Irlannissa ei ole edes vaikea löytää kirjoittajaa, joka kirjoittaa sekä iiriksi että englanniksi – mutta ei välttämättä samalla nimellä. Saanko esitellä: **Julie Goo** ja **Julie Field**. Runoilija **Doireann Ni Griofa** on valinnut toisen tavan: hänen runojensa tekijällä on vain yksi nimi, mutta kaksi kieltä.

Laakson matkoilla tapaamme paljon muitakin, muitten mukana myös juristitaustaiset **Madeleine D´Arcyn** ja **Danielle McLaughlinin**, jotka kirjailijan työnsä ohella pyörittävät Friary-pubissa kirjoittajailtoja, joissa yksinäistä työtä tekevät ihmiset saavat tavata toisiaan ja koettaa ymmärtää, miten toisten päissä syntyy lauseita, kappaleita ja tarinoita.

ULOS JA SATEESEEN

Tämän maailman reunoilla ei ole pelkästään kirjallinen teos, se on myös aika persoonallinen matkaopas etenkin Irlannin niille seuduille, jossa iirin kielellä on vielä vahva asema, siis länsirannikolle ja lounaaseen. Saamme tutustua esimerkiksi kaikkien turistioppaiden supersuosikkiin Kinsalen kylään, mutta takakujien ja – tietysti – kirjakauppojen kautta ja Kerryn kierroksen huimaavimpiin paikkoihin, jotka löytyvät vain vaivaa näkemällä.

Hattua voi nostaa kirjoittajalle siitäkin, että Irlannin lähihistoria jyrkkine muutoksineen on jatkuvasti läsnä. Katsomme tätä päivää, mutta Leena-Kaisa Laakso antaa meidän ymmärtää sitäkin, miten tähän on tultu.

Tämän maailman reunat vievät meidät mennessään irlantilaiseen arkeen, sekä nykyiseen että jo menneeseen, realistiseen olemassaolevaan arkeen, jossa hiivaakin saa ostaa vain vähintään kilon kerrallaan. Ei sellainen turistibussin ikkunasta selviä.

Te, jotka etsitte aivoja virkistävää, tarttukaa Tämän maailman reunoihin. Siinä on jotakin samaa kuin Alfred Hitchcockin elokuvissa: melkoista imua, näennäistä yksinkertaisuutta ja aivan yhtä aikaa syvää, hyvää ajateltavaa ja pohdintoja, joista ei tarvitse välittää vähääkään, jos haluaa tulla viidytetyksi ja viedyksi kosteille nummille, tinapillin taikapiiriin ja pubien takkatulen äärelle.

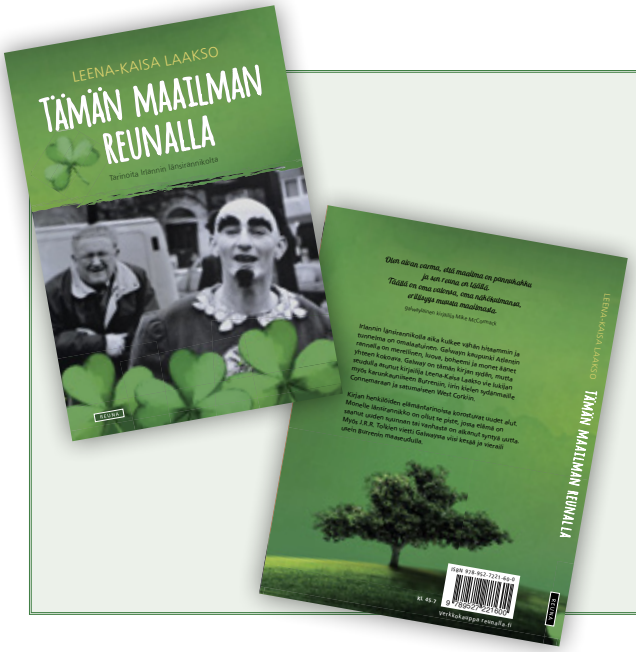

JÄSENILLE ERIKOISHINTAAN!

Finnish-Irish Societyn jäsenet voivat tilata **Tämän maailman reunalla** -kirjan erikoishintaan. Kirjan normaalihinta on 29 euroa, mutta seuran jäsenet saavat kirjan 22 eurolla.

Kirjan voi tilata sähköpostilla osoitteesta **tilaukset@reuna.fi**.
Sähköpostissa pitää mainita, että on FIS:n jäsen.

Ei enää merille – PAITSI PAKOSTA

Go to Sea No More (tunnetaan myös nimellä Off to Sea Once More) on traditionaalinen merimieslaulu, joka tunnetaan monessa maassa. Ei ole varmuutta, mistä maasta laulu on alunperin lähtöisin.

Kuten monista vanhoista traditionaalisista lauluista, tästäkin on olemassa useita erilaisia versioita. Tämä suomennos on tehty **The Dubliners** -yhtyeen levyttämästä versiosta. Yhtyeen laulusolistina kyseisessä levytyksessä toimii **Luke Kelly**, joka esittää laulusta erinomaisen hienon tulkinnan.

Laulu kertoo siitä, kuinka merimies meriltä satamaan palattuaan vähemmän viisaasti menetellen joutuu merille uudelleen, vaikka hänellä ei ole mitään haluja sinne enää lähteä. Äärimmäisessä muodossaan tapahtumasta käytetään nimitystä 'shanghaijaus', mutta sitä tapahtui aikanaan kaikissa suurissa satamissa eikä vain Shanghaissa – siellä ehkä enemmän kuin muualla.

Jos laivaan oli vaikea saada pestattua miehistöä, joku sataman kapakassa oleva mies juotettiin sammuksiin tai sitten kolkattiin hämärällä kujalla, ja herätessään hän huomasi olevansa merellä laivassa ja pestautuneensa merimieheksi.

Mutta useimmiten ei tarvinnut käyttää äärimmäisintä keinoa. Kun meriltä palannut mies oli ryypännyt rahansa loppuun, ei hänellä ollut paljon vaihtoehtoja. Oli pakko lähteä merille uudelleen.

***Ei enää merelle** on jatkoa **Kalevi Toosin** ansiokkaille laulukäännöksille.*

Go to Sea No More *(Trad.)*

When first I landed in Liverpool, I went upon a spree
My money alas, I spent it fast, got drunk as drunk could be
And when that my money it was all gone, 'twas then that I wanted more
But a man must be blind to make up his mind to go to sea once more
Once more, boys, once more, to go to sea once more
A man must be blind to make up his mind to go to sea once more

I spent the night with Angeline too drunk to roll in bed
My watch was new and my money too, in the morning with them she'd fled
And as I walked the streets about, the whores they all did roar
"There goes Jack Sprat, the poor sailor lad; he must go to sea once more"
Once more, boys, once more, go to sea once more
There goes Jack Sprat, the poor sailor lad; he must go to sea once more

And as I walked the sreets about, I met with Rapper Brown
I asked him for to take me on and he looked at me with a frown
He said, "Last time you was paid off with me you cut no score
But I'll give you a chance, and I'll take your advance, and I'll send you to sea once more
Once more, boys, once more, send you to sea once more
I'll give you a chance, and I'll take your advance, and I'll send you sea once more

He shipped me aboard of a whaling ship bound for the arctic seas
Where the cold winds blow through the frost and snow and Jamaica rum would freeze
But worse to bear, I'd no hard weather gear, for I'd spent all my money on shore
'Twas then that I wished that I was dead, and could go to sea no more
No more, boys, no more, go to sea no more
'Twas then that I wished that I was dead, and could go to sea no more

So come all you bold seafaring men, who listen to my song
When you come off them long trips, I'll have you not go wrong
Take my advice: take no strong drink, don't go to sleeping with them whores
Get married instead and spend all night in bed, and go to sea no more
No more, boys, no more, go to sea no more
Get married instead and spend all night in bed and go to sea no more

---

Ei enää merille *(Trad. / suom. sanat Kalevi Toosi)*

Ihan ensin, kun saavuin mä Liverpooliin, suoraan ryypylle suunnistin.
Kun rahoja käyttelin sukkelaan, olin juopunut piankin.
Ja rahat kun pääsivät loppumaan, mietin mistä mä lisää saan,
vaan olisin sekaisin, jos mennä aikoisin merille uudestaan.
Voi pojat, uudestaan, taas merille uudestaan.
Mä olisin sekaisin, jos mennä aikoisin merille uudestaan.

Yön vietin seurassa Angelinen, liian jurrissa höyläämään,
ja aamulla rahat ja kelloni oli vienyt hän mennessään.
Ja katuja pitkin kun kuljeksin, hutsut huusivat perään vaan:
"Hoi seilori-parka, Jack Sprat, ihan kohta meet merille uudestaan!"
Voi pojat, uudestaan, taas merille uudestaan.
Meet seilori-parka, Jack Sprat, ihan kohta sä merille uudestaan.

Mä kadulla kohtasin Rapper Brownin, häntä pyysin mut pestaamaan.
Kovin synkästi kulmiaan kurtisti silloin minulle vastatessaan:
"Sait viimeksi ansiolistaasi tuskin pistettä ainuttakaan,
mutta suon tilaisuuden, vielä saat pestin uuden, pääset merille uudestaan."
Voi pojat, uudestaan, taas merille uudestaan.
Sulle suon tilaisuuden, vielä saat pestin uuden, pääset merille uudestaan.

Valaanpyyntilaivaan minut järjesti hän, oli Jäämeri määränpää.
Siellä hyytävät viimat ain puhaltaa niin, että romminkin jäädyttää.
Talvivarusteet minulta puuttuivat, niitä rahatta mistä mä saan.
Voi, oisinpa kuollut, niin merille voinut en mennä ois uudestaan.
Ei pojat, uudestaan, ei merille uudestaan.
Mä oisinpa kuollut, niin merille voinut en mennä ois uudestaan.

Merenkävijät uljaat ja urhoolliset, tätä lauluain kuunnelkaa.
Kun palaatte pitkältä matkalta, silloin viisaasti toimikaa.
Te jättäkää väkevät juomatta, menemättä myös porttolaan,
vaan avioon menkää, yöks vuoteeseen jääkää, eikä merille uudestaan.
Ei pojat, uudestaan, ei merille uudestaan.
Te avioon menkää, yöks vuoteeseen jääkää, eikä merille uudestaan.

Seonaidh on perinteinen irkkubändi sanan kaikissa hyvissä merkityksissä.

Isara on lavameiningiltään varmaan parasta mitä Suomesta löytyy – ja soitto on vielä parempaa.

Irish Finn toi oikeaa kapinahenkeä Salon kevään rauhaan.

The Green Hope on Salon toivo. Festivaalin puuhamiehet Arto Pasio (banjo) ja Kauko Mäntylä oikeanpuolimmaiset soittajat.

Irlanti HURMASI SALON

Pyhän Patrikin päivää juhlitaan kaikkialla maailmassa, jotkut ajoissa, jotkut myöhässä ja osa ajallaan. Salon irkkufanit, järjestömme Salon osastolaiset, järjestivät taas kerran muhevan, kolmipäiväisen festivaalin, viikkoa ennen virallista Patrikin päivää.

Ohjelmaa oli kaupungin täydeltä peräti kolme päivää. Järjestäjät, vetureinaan **Arto Pasio** ja **Kauko Mäntylä**, veivät Irlannin ihmisten luokse. Musiikkia ja muutakin oli niin kouluissa ja päiväkodeissa kuin kirjastossakin ja vielä kaupungintalon kahvila-ravintolassa ja kaupungin laidan jättimäisessä Prismassa. Salon oma bändi **The Green Hope** oli mukana melkein kaikilla keikoilla, torstaista alkaen, kunnioitettavaa kyllä.

Varsinaisia konsertteja oli kolme: ensin etkot perjantaina keskustan Bar Bizarressa ja sitten pääkonsertti Salon omassa kulttuuritalossa, Kivassa, joka vetää melkein 300 henkeä. Enemmänkin olisi ehkä tullut, jos mukaan olisi vain mahtunut. Lauantai-ilta päättyi ravintola Hometownin jameihin.

Täpötäyden Bar Bizarren musiikista vastasi toijalalainen **Seonaidh** melkeinpä klassisella irkkuohjelmistollaan. Kun tämän kirjoittaja korjasi kamppeitaan kotiin lähteäkseen – kotiintuloajat! – kello oli kymmenen tienoilla ja Seonaidh oikeastaan vasta päässyt vauhtiin. Ilman kotiintuloaikoja ja jamijatkoja olisin poistunut Bizarresta luultavasti vasta kun Salon Seudun Sanomat olisi kolahtanut postiluukusta,

Lehteä en nähnyt, mutta Seonaidh kyllä kolahti, minulle ja niille kymmenille, jotka Bizarreen mahtuivat. Mahtava fiilis. Tämän voi ymmärtää vakavaksi suosituksekseni, jos satutte näkemään Seonaidhin nimen jossakin kesän konserttiohjelmassa.

KULTTUURITALOLLA TAVATTIIN

Salon oma kulttuuritalo Kiva keräsi suojiinsa satoja irkkukulttuurin ystäviä. Mukana menossa oli myös arvovaltaisia vieraita, Irlannin suurlähettiläs **Maeve Collins** ja Salon kaupunginjohtaja **Lauri Inna**. Molemmat pääsivät myös kehumaan toisiaan ja kotikontujaan mitä mukavimmalla tavalla.

Pääkonsertissa oli peräti kolme bändiä ja vielä turkulainen tanssiryhmä **Dragún Irish Dancers**, joka esitti katsojien iloksi osia kevään Metsänpeitto-suurhankkeestaan. The Green Hope jaksoi tulla lavalle vielä kerran eikä kuulostanut pätkääkään väsyneeltä, vaikka pojilla - ja tytöllä - täytyi siinä vaiheessa olla takanaan jo 40 tunnin rankka soitannollinen työviikko.

Illan vauhtibändi oli tamperelainen **Isara**, joka soittaa paitsi traditionaalista irlantilaista, myös skotlantilaista musiikkia ja muuta kelttiläistä – ja kaiken kruununa koskettavia ja pysäyttäviä omia sävellyksiään. Isaralta on tulossa levykin, mutta ennen muuta se on lavabändi, jonka esiintymisestä ei vauhtia puutu, eikä vaarallisia tilanteitakaan – bändin pojat kun esiintyvät kilteissä. Isaraa voi suositella vähintään siinä kuin Seonaidhiakin. Seuratkaa siis kesän konserttiohjelmia ja ostakaa levy! Jos se on lähelläkään Salon vauhtia ja tunnelmia, ette pety.

Illan kapinalliseen loppuun saattoi **Irish Finn** -yhtye Fiskarsista. Bändi on nimenomaan erikoistunut irlantilaiseen, kapinalliseen musiikkiin, jossa lempi ja lauhkeus loistavat poissaolollaan. Vaikka Irlannin saarella pitäisi jo rauhan vallita – mitä nyt yksi brexit sotkee selviä asioita – yhtyeen kapinalauluissa riittää voimaa vielä nykyaikanakin.

BY FRANK BOYLE

JAMES, W.B. – AND ALEXIS?

"May came, and every shabby phoenix flapped
A coloured rag in liue of shining wings;
In school bad manners spat and went unslapped-
School mistress Fancy dreamt of other things…" P.K.

IT WAS HOT. Hotter than it had been at this time of year for, well, years. I was trudging along the way with the early evening sun beading down on my addled head. The events of the last few days had been almost too much for such a sensitive soul as I. (The Eurovision and the Ice Hockey in this weather) I was just turning in towards the back of Töölö when who should I see only Pekka Isojoupo (president emeritus of the Irish Finnish boozers association) standing on the corner near the park picking his pedestrian nose and holding up his Alvar Aalto trowsers. "You're a busy man." I said by way of greeting. "Me? Not a bit of it. Unless you count standing on street corners and dying of thirst as a business." "God it's hot!" I said, catching my breath. "Hellivitta Kuoma!" he said. "Fancy a cool drink…" I said to myself. "Key toss. Tottakai, mix ei? Nyt mene ihan hetti.." he replied to a question or invitation never issued. "Hell!" I said to myself. "Mitä?" says he. "Hella!" says I. "Lets drop into the 'Stinky Fish Pub' it's the nearest." He said as he suddenly became as active as a camel nearing an Oasis.

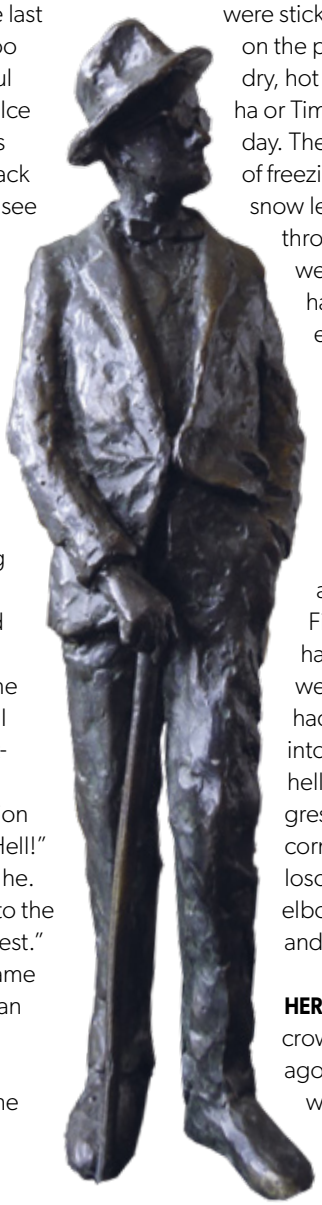

WE REACHED THE DOOR of 'The Stinky Fish' in an age, for although it was only a few blocks away, every step seemed an eternity in this blazing sun. With a squalsh and a squelch the rubber soles on my shoes were sticking to the melting tar on the pavement. Outside was dry, hot and dusty, as the Saraha or Timbuktu on a Wednesday. The previous six months of freezing temperatures and snow led to the fact that all through this cold snappy weather we got into the habit of wearing sweaters and jackets and heavy jeans. This was not helping in the sudden heatwave. It felt like we were melting down. We took a few moments to compose ourselves under the awning of 'The Stinky Fish' before entering it's hallowed portals. Then as we entered it seemed we had stepped from the light into the seventh circle of hell. A session was in progress with musicians in one corner and a bunch of philosophers in another. We elbowed our way to the bar and drinks were ordered.

HERE WE HAD the same crowd who a few weeks ago were insisting that it was far too cold to venture out, now insisting that it was far too hot to leave. We were now in the Finnish quarter of Ballygobackways, always busy, but even more so on a hot summers day. We were soon magically in Ireland through the power of the spirits. Well of course we were still in the pub long beyond the legal closing time. Suddenly in the night there was a loud knocking on the shuttered door. The barman roared "Shussh!!" and there came about a nervous silence…In Ireland if the Gardai catch you on a licensed premises after time they take your name and you must appear before a magistrate/judge to answer the charge in open court. In the door came the uniformed figure of Garda Big Tom Murphy. He could down as many pints as the rest of us when not on official duty but now it seems he was on duty. "The Sarge is down on me so… Names?!" he shouted as he went from one to the other of us noting our names down in his notebook.

WHEN HE HAD taken the list of names he leaned on the bar and perused them through…The six of us 5 Irish and one Finn looked on nervously as the thought of public humiliation and a hefty fine in the courthouse next week hung over us. Garda Big Tom looked into his book and mused aloud, "Joyce James, Wilde Oscar, Behan Brendan, W.B .Yeats, Patrick Kavanagh and …Alexis Kivi…" He looked seriously about the silent room. "That should be quite a litrerary morning for Justice Dunleavy." he said and added to the barman, "Whats your name? Shakespeare?" He giggled and said "Give us a cool pint for the road, my good man, me tongue thinks me throat's cut!" We relaxed knowing we were saved by his thirst. He tore the paper out of his book and lit his pipe. "I just have one question." added the big Guard as he sipped his cool pint. "Who the hell is Alexis Kivi?"

JÄSENMAKSU MAKSETTU?

Hyvä Suomi-Irlanti-seuran jäsen,

Vuoden 2018 jäsenmaksu on 22 euroa ja saman talouden muilta jäseniltä 10 euroa. Summat ovat pysyneet samana jo monta vuotta. Huolestuttavan moni on jättänyt maksunsa kuitenkin viime vuosina maksamatta. Maksamalla jäsenmaksun teet seuran toiminnasta mahdollista. Kun maksat, autat omalta osaltasi säilyttämään seuran olemassaolon, tason ja tarjonnan. Haluamme edelleen tarjota laadukkaita makupaloja irlantilaisen kulttuurin ystäville ja maksamalla jäsenmaksun teet siitä totta!

KIITOS! Johtokunta

Dear Finnish-Irish Society member,

The Membership fee for 2018 is 22 euros for the first and 10 euros for the following members of the household. The amounts have remained unchanged for many years. Unfortunately many people have not paid their membership fees in the recent years. By paying the membership fee, you can make the society activities possible. We want to continue to provide quality tidbits for the lovers of Irish culture and by paying the membership fee, you make it come true!

THANK YOU! The Board

LIITY FINNISH-IRISH SOCIETY RY:N JÄSENEKSI!

JOS HALUAT liittyä jäseneksi, maksa jäsenmaksu ja lähetä nimesi ja osoitteesi osoitteeseen info@finnish-irish.fi. Jäsenmaksu vuonna 2018 on 22 €. Maksa se tilillemme **Nordea FI81 2001 1800 0192 29**. Merkitse viestiin "Jäsenmaksu 2018" ja maksaneiden nimet ja osoitteet, jos mahtuu.

Jäsenetuina saat Shamrock-lehden neljä kertaa vuodessa, jäsenkirjeen, sähköpostitiedotteemme, alennuksia seuran järjestämien tilaisuuksien (kurssit, luennot) osallistumismaksuista ja konserttien pääsylipuista.

JOIN FINNISH-IRISH SOCIETY RY

IF YOU WANT TO join Finnish-Irish Society ry, please send your name and address to info@finnish-irish.fi. The membership fee for 2018 is 22 €. Please pay it to our account **Nordea FI81 2001 1800 0192 29**. Please write to messages field (Viesti) "Membership fee 2018" and the names of the members paid, with address, if you can fit it in.

With the membership fee you will get four issues of our magazine Shamrock, newsletters, email-newsletters, reductions of the tickets to the events arranged by Finnish-Irish Society and concert tickets.

FINNISH-IRISH SOCIETY RY
Puustellinrinne 3 A 8, 00410 Helsinki
Y 0797582-0
Nordea FI81 2001 1800 0192 29
info@finnish-irish.fi | www.finnish-irish.fi

OSASTOT/BRANCHES

Jyväskylä
Pj./Chair: Timo Hautala
Lehtorannantie 10 B 29, 40520 Jyväskylä
Puh./Tel. 040 541 8645

Kuopio
Pj./Chair: Eila Kumpulainen
Telakkakuja 3 B 10, 70100 Kuopio
Puh./Tel. 040 585 4528

Oulu
Pj./Chair: Markus Lampela
Oivantie 7, 90580 Oulu
Puh./Tel. 040 417 6414

Pori
Pj./Chair: Vesa Turvanen
Työmiehenkatu 1 as. 1, 26100 Pori
Puh./Tel. 044 572 4392

Salo
Pj./Chair: Arto Pasio
Portimonkatu 8 A12, 24100 Salo
Puh./Tel. 044 217 8689

Tampere
Pj./Chair: Sirpa Saari
Hampulankatu 23 B 7, 33730 Tampere
Puh./Tel. 045 6797 839
sirpa.saari73@luukku.com

Turku
Pj./Chair: Veli-Matti Kauppinen
Allaistenkatu 19, 20460 TURKU
Puh./Tel. 0400 715 786
velluk73@gmail.com
www.finnish-irish-turku.net

Ääneseutu
Pj./Chair: Pasi Peuranen
Vesakkotie 12, 44150 Äänekoski
Puh./Tel. 050 587 5371

JOHTOKUNTA / THE BOARD

Puheenjohtaja/Chairperson
Otso Nykänen

Varapuheenjohtaja/Vice-chairman
Paula Uitto

Rahastonhoitaja/Finances
Kari Liinakoski

Sihteeri/Secretary
Satu Wakkola

Jäsenet/Members
Eero Aro, Heli Gåsman, Leo Hesanto, Matti Sovijärvi, Tarja Väyrynen

Läh. Finnish-Irish Society ry
Paula Uitto
Puustellinrinne 3 A 8
00410 Helsinki
Finland

A
Posti Oy

Aukioloajat:
ma-ti 17-24
ke-to 16-24
pe 16-02
la 14-02
su suljettu

Keittiö palvelee ma-la 17-22

raflaamo.fi/fi/helsinki/pub-omalleys
www.facebook.com/omalleystorni

O'Malley's Torni
Yrjönkatu 26
00100 Helsinki
Puh. 010 7842 050